ΠΑΝΤΙΕΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Του **Χρήστου Επαμ. Κυργιάκη**

Κάπου εκεί επί της Αχαρνών, πριν τα φανάρια με τη Στρατηγού Καλλάρη, στο ρεύμα προς την Ομόνοια την έστηνε ο μικρός ακορντεονίστας.

Δεν ήταν και πολύ μεγάλο ταλέντο στο ακορντεόν είναι η αλήθεια, όμως αυτό που μπορούσε το έκανε με τον ψυχή του. Δεν κορόιδευε γιατί ήθελε το φιλοδώρημα που εισέπραττε να είχε κάποια ανταποδοτικότητα.

«Ρίξε κάτι στο νεαρό σε παρακαλώ».

«Άσε ρε Αντιγόνη, σε κάθε γωνιά κι ένας γύφτος να παίζει μουσική. Άλλος κιθάρα, άλλος ακορντεόν, άλλος κλαρίνο».

Θίχτηκε ο μικρός κι απάντησε.
«Γκύφτος μπορεί να είμαι κύριε όμως απατεώνας ντεν είμαι, ούτε ψώνιο».

«Γιατί ρε, είμαι εγώ απατεώνας;»

«Γκια απατεώνας ντεν ξέρω, αλλά γκια ψώνιο...»

«Τι είπες βρε σίχαμα; Ψώνιο εγώ;»

«Ντεν γλέπεις που εσύ είσαι παππούς ογκντόντα κρονών και κουβαλάς μαζί σου το εικοσάχρονο;»

Κι εκεί που άναβε ο καβγάς ένας πολύ δυνατός θόρυβος τον σταμάτησε απότομα. Όλοι γύρισαν να δουν τι είχε συμβεί.

Ένα από τα διερχόμενα αυτοκίνητα είχε πέσει σε κάποιο από τα σταθμευμένα με πολύ

μεγάλη ταχύτητα με αποτέλεσμα η κόρνα του κινούμενου οχήματος να έχει κολλήσει μετά το τρακάρισμα δημιουργώντας ένα πραγματικό πανδαιμόνιο.

Κόσμος πολύς μαζεύτηκε γύρω από τα τρακαρισμένα οχήματα και πολύ σύντομα κατέφτασαν και τέσσερις μοτοσυκλέτες της αστυνομίας με οχτώ αστυνομικούς.

Κάποιοι πλησίασαν προς τη μεριά του οδηγού και άνοιξαν την πόρτα για να δουν σε τι κατάσταση βρισκόταν ο οδηγός του αυτοκινήτου.

Με το άνοιγμα της πόρτας ο οδηγός σωριάστηκε στο οδόστρωμα.

Ο μικρός ακορντεονίστας χώθηκε στην πίσω μεριά του σταθμευμένου αυτοκινήτου για να βλέπει τα όσα διαδραματίζονταν.

Δύο από τους αστυνομικούς πλησίασαν τον οδηγό ο οποίος έδειχνε να μην έχει τις αισθήσεις του.

«Καλά! Πώς έγινε αυτό ρε μαλάκα; Το στούκαρε στα καλά καθούμενα πάνω στο παρκαρισμένο».

«Δεν τον βλέπεις που βγάζει αφρούς από το στόμα; Πρεζόνι του κερατά είναι».

Τα σχόλια των ανθρώπων που μαζεύτηκαν γύρω από το χώρο του τρακαρίσματος, έδιναν και έπαιρναν.

«Ποιος ξέρει τι να έπαθε το παλικάρι;»

«Δεν άκουσες τον αστυνομικό; Πρεζόνι είναι».

«Πω ρε φίλε! Λαχείο τράβηξε αυτός με το παρκαρισμένο και είναι και καινούργιο!»

Ο μικρός μελαψός ακορντεονίστας μας, πλησίασε τον νεαρό που ήταν πεσμένος κάτω. Έβγαλε από την τσέπη του ένα μπουκάλι με νερό και του έριξε λίγο στο ματωμένο του κεφάλι για να δροσιστεί.

«Πάρε το ακορντεόν σου και κάνε στην άκρη μη την πληρώσεις εσύ», του είπε ο ένας από τους υπόλοιπους αστυνομικούς που πλησίασαν στο χώρο.

«Γκιατί κύριε αστυνόμε; Ντεν έκανα κάτι. Νερό του έντωσα, ντεν τον σκότωσα».

«Φεύγα βρε διάολε από δω, με το πρεζόνι που μπλέξαμε σήμερα».

«Ντεν είναι πρεζόνι. Τα ξέρω τα πρεζόνια, ντεν κάνουν όπως αυτός».

Ο νεαρός άνδρας προσπαθούσε να μιλήσει, πάσχιζε με νοήματα να δώσει στους γύρω να καταλάβουν κάτι και κρατούσε με το αριστερό του χέρι την αλυσίδα που είχε περασμένη στο λαιμό του.
Ο μικρός τον πλησίασε ξανά και πρόλαβε να του ψιθυρίσει: *«Μη φοβάσαι, έρχεται το αστενοφόρο να σε πάρει»*, πριν τον απομακρύνουν οι ένστολοι πάλι από κοντά του.

Δύο από τους αστυνομικούς σήκωσαν βίαια τον αιμόφυρτο νεαρό ο οποίος εξακολουθούσε να βγάζει αφρούς από το στόμα. Εκείνος έκανε να αντισταθεί αλλά οι αστυνομικοί με μια λαβή του έφεραν τα χέρια πίσω από τη μέση και του πέρασαν χειροπέδες ακινητοποιώντας τον με βίαιο τρόπο πάνω στο τρακαρισμένο και παρκαρισμένο αυτοκίνητο. Ο νεαρός, καθώς δεν τον κρατούσαν τα πόδια του, γλίστρησε στο αυτοκίνητο και έπεσε ανάσκελα κάτω στο δρόμο.

«Σιγά ρε παιδιά, τραυματίας άνθρωπος είναι».

«Καλέστε ένα ασθενοφόρο, αιμορραγεί στο κεφάλι ο άνθρωπος».

«Καλά του κάνουν. Τέτοια κατακάθια δεν έπρεπε να κυκλοφορούν ελεύθερα. Μαστουρώνουν και μετά όποιον πάρει ο χάρος».

«Ντεν είναι μαστουρωμένος», επέμενε ο μικρός ακορντεονίστας.

Η σειρήνα του ασθενοφόρου ακουγόταν όλο και πιο κοντά. Σε λίγα λεπτά βρέθηκε δίπλα στα δύο τρακαρισμένα αυτοκίνητα.

Οι αστυνομικοί είχαν απομακρυνθεί καθώς μια επείγουσα κλήση από τον ασύρματο τους ενημέρωνε για ένοπλη συμπλοκή στην πλατεία Βάθη(ς).

Ο μικρός τσιγγάνος βρήκε την ευκαιρία και πλησίασε τον τραυματία. Κάθισε δίπλα του και με το ένα του χέρι του χάιδευε το κεφάλι ενώ με το άλλο του έριχνε νερό με το μπουκάλι.

«Ήρτε το αστενοφόρο να σε πάρει. Μη φοβάσαι. Σου το' πα ντεν σου το' πα;»

Ο νεαρός μισάνοιξε τα μάτια του και προσπάθησε να του χαμογελάσει. Δεν τα κατάφερε γιατί ο πόνος στην πλάτη και στα χέρια από το τράβηγμα των αστυνομικών, ήταν ανυπόφορος.

Οι τραυματιοφορείς άφησαν στην άκρη το φορείο και με γρήγορες κινήσεις ανέβασαν πάνω τον τραυματία.

«Ντεν είναι πρεζόνι. Πού θα τον πάτε;»

«Στον Ερυθρό», απάντησε ο ένας διασώστης.

Φτάνοντας στον Ερυθρό οι γιατροί που παρέλαβαν τον νεαρό γρήγορα διέγνωσαν «κρίση υπογλυκαιμίας». Η ταυτότητα που κρεμόταν στην αλυσίδα που είχε στο λαιμό του, το επιβεβαίωνε: *«Θάνος Κ..... διαβητικός, τηλέφωνο επικοινωνίας 69.....»*

Μέσα σε δύο ώρες ο νεαρός, μετά τη χορήγηση της απαραίτητης γλυκόζης ήταν έτοιμος να αποχωρήσει.

Βγαίνοντας ο Θάνος με τα πόδια από την κεντρική πύλη του νοσοκομείου αντίκρισε τον νεαρό τσιγγάνο. Χωρίς εκείνος να τον πάρει είδηση τον πλησίασε και του έπιασε μαλακά τον ώμο, ενώ οι πόνοι στο κορμί του γίνονταν όλο και πιο έντονοι.

«Σ' ευχαριστώ. Σου είμαι ευγνώμων. Δεν ξέρω πώς να στο ξεπληρώσω.»

Ξαφνιάστηκε ο μικρός και τραβήχτηκε πίσω, μέχρι που κατάλαβε ποιος του μίλησε.

«Μη σε νοιάζει. Ντεν έκανα τίποτα. Είσαι καλά τώρα;»

«Ναι μια χαρά. Μια κρίση υπογλυκαιμίας ήταν».

«Ντηλαντή;»

«Μου έπεσε το ζάχαρο».

«Α γκεια σου. Ο ζάχαρος πέφτει και του παππού μου και αφρίζει από το στόμα. Τους το έλεγα πως ντεν είσαι πρεζάκιας αλλά ντεν με άκουγαν».

Ο Θάνος ευχαρίστησε τον μικρό για μία ακόμη φορά και οι δυο τους απομακρύνθηκαν

κινούμενοι σε αντίθετες κατευθύνσεις.

Μετά από μερικές μέρες, λόγω της δουλειάς του, ο Θάνος βρέθηκε στην Εθνική Αθηνών-Λαμίας με προορισμό τη Λαμία.

Μερικά χιλιόμετρα μετά το Σχηματάρι, μπροστά του στη βοηθητική λωρίδα είδε ένα αυτοκίνητο σταματημένο και ένα μηχανάκι πεταμένο πιο πέρα.

Έκανε στην άκρη, σταμάτησε και κατέβηκε για να δει τι συμβαίνει.

Κάποιο αυτοκίνητο χτύπησε το μηχανάκι και εγκατέλειψε τον οδηγό του αβοήθητο, του είπαν οι επιβάτες του αυτοκινήτου που ήταν σταματημένο.

Ο οδηγός φορούσε κράνος αλλά με την πρόσκρουσή του στο πλαϊνό τσιμεντένιο προστατευτικό, το παρμπρίζ του κράνους είχε σπάσει και το πρόσωπο του οδηγού ήταν γεμάτο αίματα από τα σπασμένα κομμάτια.
Κανένας δεν πλησίαζε τον οδηγό.

Ο Θάνος, έβγαλε τη ζακέτα που φορούσε και πλησίασε τον πεσμένο οδηγό που φαινόταν να έχει χάσει τις αισθήσεις του.

Του καθάρισε σιγά-σιγά και με μεγάλη προσοχή τα κομμάτια του παρμπρίζ μαζί με τα αίματα που κάλυπταν το πρόσωπό του.

«Με ακούς;», τον ρώτησε.

«Δεν ανταποκρίνεται. Καλέσαμε ασθενοφόρο», είπε κάποιος από τους επιβάτες του άλλου αυτοκινήτου.

Ο Θάνος έσκυψε ξανά πάνω από τον τραυματία. Του κράτησε με στοργή το χέρι και τον εμψύχωνε συνεχώς, ξέροντας πως εκείνος δεν τον άκουγε.

Έκανε σε λίγο να σηκωθεί και ανατρίχιασε καθώς ένιωσε το χέρι του τραυματία να σφίγγει το δικό του και με τρεμουλιαστή φωνή να του λέει: *«Σε παρακαλώ, μη φύγκεις. Μη με αφήνεις μόνο μου γκιατί φοβάμαι».*

Ταράχτηκε ο Θάνος γιατί η φωνή του φάνηκε τόσο γνώριμη.

Το ασθενοφόρο πλησίαζε για να παραλάβει τον τραυματία.

Ο Θάνος έστρεψε το βλέμμα του προς το μηχανάκι το οποίο είχε πάθει ολοκληρωτική παραμόρφωση.

Λίγα μέτρα πιο πέρα, στην άκρη του δρόμου ένα κατεστραμμένο ακορντεόν, βγαλμένο από τη θήκη του θύμιζε το τι είχε προηγηθεί.

«Το ακορντεόν μου να πάρεις σε παρακαλώ», πρόλαβε να πει στο Θάνο ο νεαρός τσιγγάνος πριν μπει στο ασθενοφόρο...